

LBRIS

We know
books

SAMUEL POLLEN, scriitor britanic, a primit pentru *The Year I Didn't Eat* premiul „Cartea Anului” în Lancashire. În 2019, *The Telegraph* și *The Guardian* au ales-o printre cele mai bune cărți pentru copii și adolescenți. Samuel trăiește alături de soția lui în Manchester, are un câine și prea multe hobbyuri.

gama
imago®

Anul
în care
n-am
mâncat

Samuel Pollen

Traducere din limba engleză de Camelia Zara

AVERTISMENT

Această carte este despre tulburări de alimentație și conține scene cu impact emoțional.

Rețineți că tulburările de alimentație sunt complexe, iar tratarea lor este esențială.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POLLEN, SAMUEL

Anul în care n-am mâncat / Samuel Pollen ; trad. din lb. engleză de Camelia Zara. - Iași : Gama, 2021
ISBN 978-606-056-275-7

I. Zara, Camelia (trad.)

821.111

Titlu original: *The Year I Didn't Eat*

Publicat cu acordul Yellow Jacket, un imprint al Bonnier Publishing USA

Copyright © 2019, Samuel Pollen

Ediția în limba română © 2021, Editura Gama

Toate drepturile rezervate pentru prezenta traducere.

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și prin orice formă, punerea la dispoziția publică, inclusiv pe internet, în scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor constituie încălcări ale legislației referitoare la protecția proprietății intelectuale și se pedesc în conformitate cu legile în vigoare.

Editor: Diana Mocanu

Redactor-șef: Diana Soare

Redactor: Alexandru Șerban

Tehnoredactor: Teodora Ambrus

24 decembrie

Dragă Ana,

E prima oară când fac asta, așa că nu prea știu ce să scriu. Cred că ar trebui să încep cu începutul. Eu sunt Max. O să împlinesc 15 ani în august. Și, în clipa de față, ești cam singura persoană cu care pot vorbi.

Mama și tata spun că vor să mă ajute, dar eu știu că, dacă le-aș spune cum mă simt cu adevărat, m-ar trimite direct la balamuc.

La fel și Lindsay, terapeuta mea. De fiecare dată când îi spun câte ceva, asta se întoarce împotriva mea, pentru că mă pune să fac chestii pe care nu vreau să le fac. Zilele trecute vorbeam despre exerciții aerobice, când dintr-odată mi-a spus că nu mai am voie să alerg. Gen, deloc. Cine știe ce regulă mai inventează data viitoare.

Am doi prieteni la școală, Ram și Stu, și habar n-am de ce mă mai suportă. Abia dacă mai petrec timp cu ei. Iar când îi văd, răbufnesc tot timpul. Nu vreau să le spun ce se întâmplă, pentru că ori o vor lua la goană, ori vor începe să mă trateze ca pe un caz special. Nu știu care variantă ar fi mai rea.

Ah, mai e și Robin. Să nu-i spui că am zis

asta, dar fratele meu e destul de grozav. Câteodată. Nu mă tratează așa pe un caz special, așa cum fac mama, tata și Lindsay, chiar dacă știe despre tine. Pur și simplu o ia de bună. Se prefăce că nici măcar nu ești.

Aș vrea să pot face și eu asta.

Totuși, sunt o mulțime de lucruri despre care nu pot vorbi cu el. Pentru că, ei bine, e fratele meu. „Hei, Robin, e adevărat că ardeii iuți îți accelerează metabolismul? Și oare o să vrea vreodată vreo fată să se apropie de un ciudat ca mine?” Nici gând să-l întreb așa ceva.

Uneori, caut pe net. OK, de multe ori. De fapt, tot timpul. Dar regret aproape de fiecare dată. Sunt mulți oameni care vorbesc despre tine, Ana. Și, din nu știu ce motiv, mulți dintre ei cred că ești cel mai bun lucru de la pâinea feliată încoace. N-am ales prea bine expresia. Dar înțelegi ce vreau să spun.

Dacă-i ignorăm pe ciudații de pe internet, am șase persoane în viața mea: mama, tata, Lindsay, Ram, Stuart și Robin. Țștia sunt toți. Tu cu cine ai vorbi?

De asta ieși învingătoare. De asta îți scriu. Pentru că nu am cui altcuiva. Sunt opt miliarde de oameni pe planetă și, cumva, singura persoană cu care pot vorbi ești tu.

Acum e 12:32 noaptea. Deci, ăă, Crăciun fericit!

Mâine o să fie foarte greu. Gen, cea mai grea zi din viața mea de până acum. La micul dejun o să fie OK, pentru că vom fi doar eu, Robin, mama și tata, iar ei mă cunosc deja. N-o să se supere când o să refuz cafeaua, și cornurile, și sucul cu pulpă de fructe pe care le-au cumpărat special. N-o să se supere când o să mănânc doar o felie de pâine prăjită (93) unsă cu cel mai subțire strat de margarină degresată (10).

De fapt, se vor supăra. Dar n-o să spună nimic.

Dar apoi vor sosi ceilalți. Mătușa Jess, unchiul Rich, James, Louise și bunica. Și ei nu m-au văzut așa.

Ei nu știu cum sunt acum.

Rămân sub plapumă cât pot de mult. Anul trecut am luat-o la goană pe scări, căutându-mi șoseta cu cadou și strigând la mama și la tata să se trezească. Ca orice copil normal.

Cineva bate încet la ușa mea.

— CE E? strig și imediat îmi pare rău.

În ultima vreme, să-mi ies din sărite din nimic e specialitatea mea.

Mama întredeschide ușa și spune:

— Crăciun fericit, scumpule. Vrei să cobori?

— Imediat.

— E ora 8.

— Știu.

Îi arăt încheietura. Cureaua ceasului e închisă la ultima gaură acum – și tot larg îmi stă. Arată ciudat, ca brățările alea care se pun la picioarele păsărilor pentru a le studia tiparele de migrație. Sunt deopotrivă mândru și rușinat.

Mama intră în cameră și se așază pe scaunul de la birou. Se

cocoată pe margine, foarte dreaptă, ca și cum ar vrea să fie cât mai puțin vizibilă. Urăsc felul în care se poartă părinții mei acum. Foarte precauți. Ca și cum ar aștepta să-mi pierd cumpătul.

— Te simți bine azi, scumpule? Ai vorbit cu Lindsay?

E obositor. Sunt mereu obosit. În unele zile, mă culc la 7.

— O să fie bine, îi spun întorcându-mă cu fața la perete. O să fiu bine.

— O să-l trezesc curând și pe fratele tău. Cel puțin, o să încerc. Tatăl tău o ia pe bunica chiar înainte de prânz. Nu știu când ajunge mătușa. A spus că ne sună înainte să plece.

— OK, îi spun peretelui.

O aud ridicându-se, dar nu iese din cameră. O simt uitându-se la mine. Îmi ridic plapuma până la gât. Urăsc gândul că cineva s-ar uita la corpul meu. Chiar și mama.

— Ascultă, scumpule. Dacă e prea mult pentru tine, spune-mi și rezolvăm. OK?

Nu zic nimic.

— Vino jos când ești gata. Te iubesc.

Nu mă ridic decât după ce aud ușa închizându-se.

Chiar dacă nu aștept cu nerăbdare ziua de astăzi, măcar mă entuziasmează cadourile. Mă rog, unele dintre ele. Le-am spus alor mei să-mi ia un binoclu nou, o carte despre păsările din Borneo și noul joc Zelda. Mătușa Jess mi-a cumpărat probabil niște haine care nu-mi vor veni. Iar bunica ne

cumpără mereu mie, tatei și lui Robin același lucru: o mică roată de brânză îmbrăcată în ceară. Anul ăsta, presupun că pe-a mea o voi da tatei.

Dar de cadoul de la Robin sunt cel mai entuziasmat. E foarte pasionat de cioplitul în lemn și cadourile de la el sunt mereu originale. Anul trecut mi-a făcut o căsuță pentru păsări, care acum atârână în mărul din fundul grădinii. E încă goală, dar sper ca în primăvara ce vine să-și facă cuibul acolo un scoțar sau ceva de genul. Cu un an înainte, Robin mi-a făcut un fluier care sună ca un pui de bufniță. Mi-a zis că se gândise că o să mă facă buhuros. Fratele meu face o *grămadă* de glume proaste.

Mă uit pe geam, spre grădină. Veverița e la hrănitoare, care categoric ar fi trebuit să fie anti-veverițe, și aud și niște porumbei în copacii din spate. Îmi place momentul ăsta al zilei. E liniște și încă nu a trebuit să mă gândesc la mâncare. E ora la care îl scot de obicei la plimbare pe Sultan, setterul nostru irlandez. Dar nu și astăzi.

Mă îmbrac și mă duc jos.

— Crăciun fericit, Max, îmi spune tata când intru în camera de zi, fără să-și ridice ochii din integramă.

Stă în fotoliul lui, sub un morman de ziare. Bradul licărește în spatele lui.

— Crăciun fericit, spun, trecând pe lângă el și ducându-mă în bucătărie.

O ajut pe mama să pună masa. Probabil că sună ciudat, având în vedere circumstanțele, dar îmi place să ajut cu pusul mesei. Mă face să mă simt ca și cum aș deține controlul.

Odată ce farfuriile și tacâmurile sunt așezate, pun pâinea la prăjit. Întotdeauna mănăcăm Hovis Soft White Medium, așa că știu exact cât înseamnă o felie (93). Pun o felie în toaster; toți ceilalți și-au luat cornuri. Mirosul lor mă omoară.

Robin coboară câteva minute mai târziu și-mi dă un pumn în braț.

— Hei, Crăciun fericit, spune, rupând o bucată dintr-unul dintre cornurile pe care mama tocmai le scosese din cuptor. Mmm.

— La masă, vă rog, zice mama în timp ce pleacă cu tava.

La micul dejun e OK, presupun. Fără incidente majore. Îmi mănânc felia de pâine prăjită cu un strat subțire de margarină (103) și beau puțină apă. Nimeni nu încearcă să-mi mai dea altceva. Robin, pe de altă parte, înfulecă un castron de Cheerios și patru cornuri. Cu toții îl așteptăm, politicos, să termine.

— Îți dăm de mâncare și la prânz, să știi, îi spune tata.

— Durează o grămadă până se face curcanul, explică Robin. Și mama abia l-a pus în cuptor.

— Nu vrei să-ți deschizi cadourile?

— Desigur, spune Robin. Cadourile sunt foarte importante. Dar, dacă mi-e foame, nu o să le pot acorda toată atenția.

În filmele de Crăciun, copiii rup hârtia cu care sunt împachetate cadourile, o mototolesc și o aruncă pe jos. Asta nu se întâmplă în casa familiei Howarth. Tata insistă să refolosim hârtia de împachetat. Așa că, atunci când ne deschidem cadourile, dezlipim cu atenție scociul, apoi împăturim fiecare coală. Tata e la fel și-n ceea ce privește restul lucrurilor. Avem în grădină un butoi pluvial imens și panouri solare pe acoperiș. De când sunt eu pe lume, nu am cumpărat niciodată o pungă de cumpărături. Suntem singura familie pe care o știu care pune folii de aluminiu în mașina de spălat vase.

Serios.

Cadourile mele sunt exact ce am cerut: *Zelda, Păsările din Borneo* (ediția a 14-a) și un Nikon 8x42, să înlocuiască Helios-ul 10x32, prin care a început să nu se mai vadă clar. Mă ridic și mă duc la fereastră să încerc noul binoclu. Mă uit la vereriță cum îngroapă nucile pe care le-a înhățat de la alimentator.

— Mulțumesc, mamă, spun, aplecându-mă să o îmbrățișez.

O simt cum tresare. Îmbrățișările au devenit mai stânjenitoare în ultima vreme. Părinților mei nu le place să-mi simtă coastele prin două rânduri de haine.

Cadourile lui Robin sunt în principal unelte. Nu-mi dau seama ce sunt cele mai multe dintre ele; una arată ca o mini-răzătoare de brânză. El pare destul de mulțumit.

M-am gândit mult ce să le cumpăr alor mei. I-am supus la multe încercări anul ăsta, așa că am vrut să le iau ceva special. Dar nu există niciun cadou care să spună *Îmi pare rău că am făcut o criză de nervi când am văzut că ai cumpărat din greșeală lapte semidegresat*. Sau, dacă există, eu nu l-am găsit. În cele din urmă, m-am mulțumit cu chestii destul de normale: o pereche de mănuși de grădinărit pentru tata și un exemplar din *Bâlciul deșertăciunilor* cu coperti din piele – cartea preferată a mamei – pentru mama. Se pare că au fost alegeri inspirate. De când și-a deschis cadoul, mama nu mai conținește să-mi spună cât de grijuliu sunt.

Robin, ca de obicei, m-a întrecut. A făcut un suport vertical de ghivece din scânduri recuperate pentru grădina din față și a cumpărat o groază de ierburi pe care să le planteze acolo, făcându-i fericiți pe mama, pe tata, planeta Pământ și pe el însuși dintr-o singură lovitură. Doamne, ce enervant e câteodată!

Chiar și-așa, am decis să-i dau cadoul. Celălalt hobby al lui Robin, când nu face chestii din lemn, e ciclismul montan. În cele mai multe weekenduri, se duce în Pădurea Dean sau în Peaks. Așa că i-am cumpărat o pereche de mănuși de bicicletă.

— Mulțumesc, frățioare, mi-a spus. Totuși, sunt dezamăgit că nu i-ai cumpărat mănuși și mamei.

Nu realizasem că am cumpărat mănuși pentru două treimi din familie. Ia de pe masă *Bâlciul deșertăciunilor*:

— Poate că și-ar putea face o pereche din coperti?

Îi dau un pumn în braț.

Râde, apoi spune:

— E rândul tău.

Se întinde până sub brad și ia o cutie dreptunghiulară, lungă de 10 cm, lată de 5, înaltă de 5, împachetată în hârtie colorată. Când mă uit mai de-aproape, realizez că hârtia este harta lumii. Partea de sus este în mare harta Republicii Democrate Congo. Acum un an sau doi îmi plăceau foarte, foarte mult hărțile. Încă mai am o mulțime sus, în dormitor.

Desprind cu atenție scociul și trag hârtia. Dau peste o cutie din lemn șlefuit. La început, cred că e un alt cuișor de păsări. Dar n-are nicio gaură. O întorc. Și pe partea cealaltă arată exact la fel.

— Mulțumesc, Robin, spun. Ăă... dar ce e?

Îmi face cu ochiul.

— Îți arăt după masă.

Dau să-l mai întreb ceva, dar își duce degetul la gură:

— Ai încredere în mine, frățioare.

Nu-mi place deloc când îmi spune așa.